

modtager Henvisningerne til mig og i øvrigt ganske kan slutte mig til de Udtalelser, han fremførte.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Indstillingen under Nr. 5 (se Tillæg B.) vedtoges enstemmig med 65 Stemmer.

Indstillingen under Nr. 6 (se Tillæg B.) vedtoges enstemmig med 64 Stemmer.

Indstillingen under Nr. 12 (se Tillæg B.) vedtoges enstemmig med 63 Stemmer.

Indstillingen under Nr. 13 (se Tillæg B.) vedtoges enstemmig med 63 Stemmer.

Man gik derefter over til Indstillingerne, *Finansministeriet* vedrørende, nemlig Indstillingerne under Nr. 3, 10 og 19 i Betænkningen (se Tillæg B.) og Ændringsforslaget Nr. 6 uden for Betænkningen.

Ordføreren (Jens Busk): Det første af de 3 til Finansministeren henviste Andragender er Nr. 61 i Betænkningen. Det er fra Landejendomsbesidder H. F. Smid-Hansen af Nørre Torp, Ribe Amt, om Invalidueunderstøttelse. Det oplyses i Andragendet, at han i 1899 blev indkaldt som Infanterist i Fredericia. Under en Gymnastikøvelse — her er jo altsaa ikke Tale om andet, end at det er sket under hans Tjeneste — den 16de Maj samme Aar brækkede han sit højre Skinneben og indlagdes paa Sygehuset i Fredericia. Efter 12 Ugers Forløb blev han udskreven og en halv Snes Dage efter hjemsendt, da han ikke kunde taale at gøre nogen som helst Tjeneste. Saa kom han paa Session i September 1900, hvor der meddeltes ham Udygtighedspas. Det er jo ikke altid, at et Menneske, der brækker sit Ben, derved bliver Invalid for hele Livet, skønt mange gøre det jo, men her viser det sig at være sket, hvad der foreligger flere Vidnesbyrd om fra hans Naboer og Bekendte, fra Sogneraadformanden og fra mange andre gode Mænd, der erklære, at han ikke længere er i Stand til at udføre sit Arbejde med den Kraft og Dygtighed, han kunde, før han blev svækket. Nu foreligger der f. Eks. en Erklæring fra Lunde-Outrops Sogneraad, ja der foreligger for Resten to

fra dette Sogneraad, der foreligger Erklæring fra Lægdsforstanderen og fra Sogneraadformand I. Bennedsen og mange flere, der alle sammen attestere, at Mandens Arbejdsevne, efter at han er kommen hjem, og efter at der er forløbet adskillige Aar, er bleven svækket ved dette Benbrud; han har faaet under Udøvelsen af sin Tjeneste. Men, hvad der mere end noget andet har virket over for Udvalget, og som jeg haaber ogsaa vil virke over for den højtærede Minister, er en Attest fra Distriktslæge Kietz i Varde, som jeg ikke her skal trætte Tinget med at læse op, den er temmelig lang, men Slutningen af den lyder saaledes: „Dette“ — altsaa at Manden har faaet sit Ben brækket — „generer selvfølgelig ham i hans Virksomhed som Landmand, saaledes at han til sin lille Landbedrift, som han ellers med Lethed selv vilde kunne drive, nu ofte maa leje fremmed Hjælp.“ Et saadant Vidnesbyrd fra Distriktslægen plejer at have stor Betydning baade over for Udvalget og over for Invalidbestyrelsen, og vi have derfor ment at burde anbefale i alt Fald denne Sag til den højtærede Ministers Undersøgelse, uden at vi altsaa ubetinget forlange, at Ministeren skal gøre noget i Sagen, men hvis Ministeren gennem sin Undersøgelse kommer til det Resultat, at Manden vedblive vil være Invalid paa Grund af Benbruddet, han har faaet under Tjenesten, tænker jeg, at Ministeren og Invalidbestyrelsen vil tage lempelig paa ham.

Det næste Andragende under Nr. 96 til Finansministeren er af en anden Art. Det er fra Fiskere paa Anholt og gaar ud paa et Byggelaan paa 30,000 Kr. Sagen er den, at ovre paa Anholt er der en eneste Godsejer, der saa godt som ejer hver eneste Fodsbred Jord paa Øen, og denne Godsejer har den mærkelige Ide, at han hverken vil sælge eller borttæste noget af sin Jord, saa Folk kunne ikke faa Lov til at faa noget at bygge paa derovre. Men nu er der en Præstegaard paa 16 Tdr. Land, og Kultusministeriet er gaaet ind paa, at denne Præstegaard maa udstykkés i Parceller paa højst 4 Skp. Land med Forpligtelse til at bebygge dem inden en Frist af to Aar, og der vil nu kunne opføres i alt 26 Beboelseshuse med lidt Jord til. Anholtboerne ville nu gerne gribe Lejligheden til at faa Beboelseslejligheder ovre paa Øen, hvad der ellers ikke er muligt. Der staar nemlig i Andragendet blandt andet: Vore nuværende Boliger ere smaa, usunde og lave Fæstehuse, hvori vi til Dels se Grunden til de hyppige Epidemier,